

Stéphane Mallarmé: Faunovo poslijepodne (hrvatski prijevod Mrkonjić-Ćorak)

Kajin, Barbara

Supplement / Prilog

Publication year / Godina izdavanja: **2018**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:116:570500>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom](#).

Download date / Datum preuzimanja: **2023-11-29**

Repository / Repozitorij:

[Academy of Music University of Zagreb Digital Repository - DRMA](#)

Stéphane Mallarmé

Faunovo poslijepodne

ekloga

Ove nimfe hoću da su navijek.

Laka

Tako jasna put im da lebdi sred zraka
Tihog od sna bujna.

Zar ja voljeh sanje?

Sumnje mi se, nanos drevne noći, tânjé,
U grančice mnoge, što ostajuć pravom
Sumom jamče, jao, da za slavlje samom
Sebi nudih grešku idealne ruže.

Razmislimo...

Žene što ti mišlju kruže

Zar tek lik su želje tvojih bajnih čula!
Čednijoj se od njih u oku rasula
Varka, hladna i modra kao suzno vrelo;
Druga je, sva uzdah, oprečna zacijelo,
Ko dah vrelog dana u bujnoj ti kosi!
Ne! Ako s klonulom, umornom se nosi
Nesvjesticom, gušeć žegom jutro svježe,
Samo žubor-vode iz frule mi bježe
U suglasjem rošen gaj; i jedini je
Vjetar spreman poteć iz dviju cijevi prije
Negoli razaspe zvuk sred suhe kiše,
Na obzorju koje ni nabor ne njiše,
Taj umjetni dašak vidljive vedrine
Nadahnuća što se vraća u visine.

O sicilski žali smirenih močvara,
Što ih sunce i taština moja hara,

Pričajte u šutnji iskričava cvijeća,
*„Da tu šuplje trske ukroćene stjecah,
Talentom, na sinjem dok zlatu zelene
Daljine što česmu lišćem loze sjene,
Životinjska bijelost mirno se talasa;
I da, sporim kad se pjevom frula glasa,
Lijet se labudova, ne! najadâ, skrije,
Il zaroni...“*

Sve u ridem času vrije,
Bez kreta, ne kažuć kako skup taj rasu
Pretek strasti onog koji teži glasu;
Tad ću se probudit kao nekad revan,
Sam, uspravan, drevnom svjetlošću oblije
Krin! prostodušnošću jedan među vama.
Od blagoga ništa na njihovim usnama,
Cjelova, što tiho govori o zloći,
Drukčije mi ujed čista grud svjedoči,
Tajnovit, i nekim višnjim zubom zadat;
Neka! ta se tajna odlučila jadat
Dvojnoj trski koja pod plaveti zvuči:
Ona, uvraćajuć to što obraz muči,
Samotno i dugo sanjari o smiješku
Okolne ljepote, kad činimo grešku
Pjev svoj lakovjerni zamjenjujuć s njome;
I da u visinu, k glasu ljubavnome,
Izvije se iz sna običnoga leda,
Čista boka što ga slijedim ispod vjeđâ,
Crta monotona, zvučna, uzaludna.

O glazbalo bijega, procvjetaj, zloćudna
Siringo, gdje mene na jezeru čekaš!
A ja, gord što zvučim, bit ću duga jeka

Božica! uz pomoć slika zaljubljenih,
Njihovoj ću sjeni pojaseve plijenit;
Tako, kad isisah svjedost grožđa žarka,
Goneć žalost što je moje zastrije varka,
Nasmijan, grozd dižem k ljetnom nebu, lakom
Za pjanstvom, i puneć sjajnu opnu dahom,
Kroz čehulje zurim do večernje sjene.

Nadmimo, o nimfe, razne uspomene.

*„Kroz trske moj vid ispijaše obline,
Besmrtne što blaže svoje ožegline,
S bijesnim krikom ponad šume u modrinu;
A blistava kupelj vlasi namah zginu,
Dragulji! u svrhu svjetlonosne pjene.
Pritrčah; do nogu vidjeh zagrljene
(Zlog užitka što su dvije čuteć muku)
Spavačice izmed smjelih svojih ruku;
Otmem ih, spletene, pa trčeći krenem
K busenu, izmaklom mržnji tašte sjene,
Ruža, kojim miris sav na suncu svenu,
Da nam obijest sličī danu potrošenu.“*

Ja te obožavam, bijesu djeva, slasti
Divlja svetog, golog trha, koji krasti
Hoće mi se usni, što pije ko strijela
Uzdrhtale munje, otajni strah tijela;
Od nogu bešćutne, k srcu te plašljive,
Nevinost što skupa gube, punu žive
Vlage divljih suza, il para manje tužnih.
*„Moj zločin je što sam, strah taj kad zaslužnjih
Izdajnički, na dva razdvojio dijela,
Naumom – bogova spleten bokor tijela:
Jer, tek što sam htio skriti osmijeh strasni*

*U diklice jedne pregibima krasnim,
(Pazeć samo prstom – da krinove njene
Strast oboji sestrice joj uspaljene –
Bezazlenu malu koja ne rumeni)
Iz ruku, nesviješću mutnom rastvorenih,
Taj lijen nezahvalni uspje iskliznuti
Ne žaleć moj jecaj što me pjanstvom smuti.“*

Neka! K sreći druga odvest će me tijela
Kosa vezanih o rogove mog čela:
Ti, o strasti, znaš da zreo, boje krvi,
Svaki šipak prsli sav od pčela vrvi;
A krv zaljubljena, što podložnost nudi,
Lije se za cio roj vječite žudi.
Sad kad pepeo i zlato šumu zavi,
Sred ugasla lišća svečanost se slavi:
Nâ te, Etno, evo gdje Venera slazi
Da ti lavu nogom bezazlenom gazi
Kad tužni san tutnji il plamen se guši.
Držim kraljicu!

O kazno...

Ne, to duši

Ponestaje riječ, a tijelo otežalo
Pod gordom tišinom podneva je palo:
Smjesta mi je zaspao da hulu prebolim
Na tlu žedan ležeć i kao što volim
Zvijezdi vina pružit usne rastvorene!

Zbogom, obje: odoh motriti vam sjene.

Zvonimir Mrkonjić – Željka Ćorak